

HVID RENGØRING

I en alder af 30 skal det være slut med at opføre sig dumt, spille kostbar tid og bruge tåbelige penge. Alvoren har sat sig i **NICKLAS BENDTNER**, som skulle 'helt ned til foden af stigen for at komme rigtigt op!' **RUNE SKYUM-NIELSEN** har besøgt angriberen, der har bidt tænderne sammen i den norske kulde.

HANS ANSIGT er ikke det samme længere. I pandebrasken – den, som Arsenalrivallen Adebayor delte en skalle i 2008, den, som udmanøvrerede keeperkongen Buffon med to majestætiske stød i 2013 – har furerne sat sig.

Næsen – den, som brækkede i albansk lufrum i 2014 – fylder stadig mere, og på kinderne, under de ugeg gamle skægborster, er smilehuller forvandlet til mørke fordybninger.

Endelig er der øjnene. På en fugtig martsaften i Indre København i 2013 svømmede de så meget, at to betjente bad ham træde ud af sin luksusbil for at blæse i alkometeret. Promillen på 1,74 blev vekslet til en nat i kachotten, en bøde i nærheden af en million kroner, et mistet kørekort og et nyt personligt lavpunkt.

Det var i den periode, det kunne være svært at føre sammenhængende samtaler med angriberen. Ofte var det et spørgsmål om sekunder, før blikket søgte til højre og til venstre – omtrent så hvileløst som hans flakkende klubkariere.

Nu om dage synes de blågrå øjne anderledes til stede. Men de synes også mindre ubekymrede. Sorgfulde, om man vil.

Han er mærket af livet, for livet. Præget af de mennesker, han har haft tættest på. Dem, der er færdige med at nyde hans blinde tillid.

Alligevel, anfører han, står det bedre til end længe. Måske bedre end nogensinde. Især på indersiden af den furede pande, hvor der har været hovedrengøring i gang siden sidste forår.

"Jeg ved ikke, hvordan jeg ellers skal forklare det," begynder han. "Men det føles, som om fedtet omkring min hjerne er brændt væk. Jeg ser tingene klarere. Både på og uden for banen."

'V I BRINGER LAKSEN tilbage til havet', proklamerer en bandereklame langs Lerkendals dampende græstæppe. Det er søndag aften i november 2017, og om få minutter fløjtes sæsonens sidste hjemmebaneopgør i gang på stadionet i Trondheim. Hverken fiskeopdræt eller den fossende elv, der fræser Norges tredjestørste by op på sin færd mod fjord og norskehav, fornægter sig i de lokales selvforståelse. Men laks er langt fra det eneste, man bryster sig af på 63. breddegrad. Norges bedste fodboldhold, Rosenborg Ballklub, har for længst sikret sig årets mesterskab – det 11. siden årtusindskiftet – og mødet mod nedrykkerne fra Viking er af kosmetisk betydning.

Og dog. For Nicklas Bendtner er der stadig noget at komme efter. Den genopståede danske landsholdsspiller jagter topscorertitlen i Eliteserien efter foreløbig at have sat 18 ligakasser ind – de seneste 12 siden august.

"Hvordan man end vender og drejer det, er det en titel, og du går efter alle de titler, du kan komme i nærheden af," erklærer han inden kampstart.

Selvom dagene er korte, selvom mørke og kulde lægger arm i de fleste af døgnets timer, ser Nicklas Bendtner så lyst på tilværelsen, at det kommer bag på ham selv.

"Det er ubeskriveligt. Dem i klubben ved ikke, hvor meget de har givet mig," siger han. "Menneskene og byen og også bare det, at jeg er begyndt at ses med de rigtige. Dem, der stiller op i enhver situation. I stedet for dem, du bare har det sjovt med, dem, der vil have noget fra dig."

Da han i marts 2017, 29 år gammel, landede på den spanske solkyst og spankulerede ind i blitzregnen over Rosenborgs træningslejr, kom han direkte fra den totale fiasko i Nottingham Forest.

Mellemstoppet hos midterholdet fra Englands næstbedste række havde reduceret dansk landsholdshistories syvende mest scorende spiller til en udsult lønmodtager.

"Jeg kom dertil med oprigtige intentioner, men alt sejlede, træneren blev fyret, og jeg var langt fra kampformen efter at have været klubløs. Mentalt kunne jeg ikke finde ud af at motivere mig selv i bedre form. Det var bare gråt med gråt på, og ret hurtigt kom det til at handle om at have en indkomst," lyder det med en ærlighed, som ligger Nicklas Bendtner lige for – når han først har besluttet sig for det, vel at mærke.

Tænkte du, at der snart måtte komme et tilbud fra en større klub, noget, der kunne redde dig?

"Nej. Det ville i så fald have været en stor fejltagelse af den klub." Over nytår distancerede Nicklas Bendtner sig eftertrykkeligt fra startopstillingen i Nottingham Forest. Reelt var han sat af sekundaeholdet, og det generede ham dårligt nok.

"Jeg var ikke noget godt sted, og jeg gik med seriøse tanker om helt at stoppe."

Og hvad så?

"Bare rejse."

Rejse og leve livet?

"Ikke leve livet, men se verden. Min store drøm har altid været at rejse verden rundt. Det har sgu aldrig været min drøm at være verdensberømt eller, i nogles øjne, en superstjerne, en klovn, eller hvad fanden ved jeg."

Mens fantasien om et fodboldfarvel blev stadig mere tillokkende, begyndte sportsdirektør Stig Inge Bjørnebye og cheftrener Kåre Ingebrigtsen at gøre tilnærmelser på vegne af Rosenborg Ballklub. Insisterende tilnærmelser. Det tog angriberen tre uger, før kontrakten med de norske mestre blev underskrevet.

Var din selvforståelse for fin til Rosenborg?

"Det havde slet ikke noget med det at gøre. Ikke noget med klubben, ikke noget med spillerne. Jeg frygtede bare en forlængelse af pinen. Hvad skulle den gøre godt for? Reelt set var det mine tætteste venner og familie, der sagde, at det sgu ikke var nogen dum idé. 'Du skylder dig selv at lytte til dem', sagde de."

Og hvad sagde klubben, som fik dig overbevist?

"De sagde, at sammenhold var det, der kom først hos dem. At hele holdet måtte komme først. At det var det, der skulle til, før en individualist kunne blomstre. Ikke den anden vej rundt. Den tilgang gav mig en uventet tro. At jeg kunne finde noget i Rosenborg, som jeg ikke før havde fundet. En ro. Og det må man vel sige, at jeg gjorde."

Med en lille underdrivelse?

"Med en lille underdrivelse. I rigtig mange år var der stort set ikke noget som helst, der var gået efter planen i mit liv. Det var jo nok min sidste chance for at kunne bevise noget. For at komme tilbage til dér, hvor jeg gerne vil være. Hvis ikke det var lykkedes – både som fodboldspiller og som menneske – så tror jeg sgu, det var blevet ... noget værre rod."

FORAN LOUNGEOMRÅDET med buddingebuffet og fri bar skutter Nicklas Bendtners familie – det, der er tilbage af den – sig i et tiltagende antal tæpper på fire af Lerkendals bedste pladser. Yderst på rækken sidder mor Joan, ved siden af hende Nicklas Bendtners søn, Nicholas på seks år, dernæst babysitteren Cille og til sidst lillebror Jannick.

De får hurtigt noget at juble over. Syv minutter inde i opgøret bener nigerianske Samuel Adegbenro sig fri på venstreflanken, trækker mod feltet og stikker en diagonal mod bageste stolpe. Bolden passerer fire Viking-spillere, inden danskeren med en flig af sin højrestøvle bugserer sæsonens 19. ligatræffer i nettet.

Nicklas Bendtner er hørbart publikumsyndling, og scoringen samt fire friløbere til storsyndende holdkammerater rækker rigeligt til

kåringen som 'Man of the Match' blandt de 16.834 fremmødte. Da hæderen annonceres, og et billede af broren kommer på storskærmen, kigger Jannick op og skraldgriner, så damp vælder ud af kæften.

"Det er sgu ikke det bedste billede, det dér!"

Den tre år yngre, tre centimeter højere CBS-studerende kan om nogen slippe af sted med at sige sin mening til og om sin storebror. Som storebroren selv formulerer det, da han dagen efter kører sin firehjulstrækker op ad sjappede og stejle småveje, væk fra byens friskmalede træhuse:

"Den eneste person, der reelt set aldrig har svigtet mig, det er min bror. Ikke at vi ikke har haft vores ting og vores kampe, og han har også hele tiden skullet tage stilling til min person, hvad der må have været irriterende i perioder. Men ... jeg lytter til ham, og jeg kan regne med ham, og han med mig."

NICKLAS BENDTNERs 2017-meritter er en sjældent opmuntrende affære: Det norske mesterskab, topscorertitlen, årets mål i norsk fodbold, en nominering til årets spiller, en plads på årets hold, comeback på det danske landshold og dertilhørende kvalifikation til VM i Rusland.

"Det var mere eller mindre ting, som jeg satte mig for på gåturene de første uger i Rosenborg. Da jeg stadig boede på hotel inde i byen."

Hvad har været vigtigst at opnå?

"Det var et samlet mål at komme tilbage på landsholdet, kvalificere os til VM og helst også score undervejs. Men det helt overskyggende var at blive mig selv. Ved at genfinde den Nicklas, jeg vidste, jeg havde i mig, kunne jeg også komme i nærheden af de andre mål. Problemet var jo, at jeg var blevet til en person, som jeg overhovedet ikke kunne genkende. En person, som jeg ikke var særlig stolt af."

Og så måtte de andre ting komme i anden række?

"Hvis det lykkedes at finde mig selv, vidste jeg også, at min kærlighed til fodbold ville vende tilbage. Og derfra ... som alle ved, har jeg aldrig været i tvivl om mine kvaliteter på fodboldbanen."

Nicklas Bendtner sætter i et af sine hyppige, hurtigt overståede grin.

Hvornår mærkede du, at det vendte?

"Da jeg begyndte at stole på min dømmekraft igen. Det føltes rigtigt at træffe beslutninger for mit eget bedste i stedet for at gøre, hvad andre havde lyst til, at jeg skulle gøre."

Hvad kunne det være for slags beslutninger?

"Det var fx at sige nej tak til at tage med ud og spille golf onsdag efter træning, fordi jeg havde været rigeligt i gang fysisk om tirsdagen. Eller at gå ind og lave 100 mavearmbøjninger inden træning i stedet for et spil skak. Jo mere jeg gjorde for at tage vare på mig selv, jo mere forstod jeg, at jeg måtte helt tilbage til børnestadiet for at bygge kroppen ordentligt op. Det er også derfor, jeg dyrker pilates. Jeg skulle helt ned for foden af stigen for at komme rigtigt op."

Talte du med nogen om det her?

"Næ. Det var noget, jeg selv gik og tænkte over."

P LIGTSEJREN på Lerkendal endte 2-0. Da Rosenborg-truppen umiddelbart efter skulle hyldes af sit hjemmepublikum, lagde bestyrelsesformanden, en korpulent milliardærgubbe i jeans og tveetjakke, vejen forbi Bendtner-klanens pladser. Her tog han lille Nicholas i hånden og viste ham ned på græstæppet.

Den storsnakkende purk med smørgule Prins Valiant-lokker udså sig instinktivt mesterskabspokalen – og stæsedede af sted med den. Først da truppen var klappet hele vejen rundt på stadion, lykkedes det Nicklas Bendtner at vriste den ud af favnen på sin søn.

"Min mor siger, at jeg var præcis på samme måde. Jeg havde så meget krudt i røven, at jeg ikke kunne finde ud af at gå i skole. På papiret var jeg indskrevet, men jeg gik der ret beset ikke. Lærerne havde fuldstændig opgivet mig. De grinede af mig og mine fremtidsudsigter uden direkte at grine," siger Nicklas Bendtner, da han mandag eftermiddag sætter bilen i første gear og forlader Rosenborgs klubhus.

Indenfor i det, der bedst kan beskrives som en pivåben varmestue, har sportsdirektør Stig Inge Bjørnebye netop ædt sin uopfordrede mening om, at danskeren er den bedste spiller i holdets historie:

"Nej, jeg bør ikke rangere på den måde," siger den tidligere Liverpool-back.

Han forklarer også, hvorfor Bendtners lømmelrygte ikke skræmte Rosenborg-ledelsen:

■

"JEG FØLTE MIG IKKE PARAT, MEN JEG PRØVEDE DESPERAT AT HOLDE SAMMEN PÅ IDEEN OM EN SLAGS FAMILIE. TIL SIDST VAR DER BARE IKKE MERE AT GIVE."

■

"Min egen historie og de tabloide mediers fremstilling af mig var også et komplet mismatch. Nicklas er en god gut, og vores hemmelighed med ham er sådan set, at vi har gjort ganske lidt. Det unikke talent, vi ser til træning, skulle bare have lov at finde sig tilpas. Vi er en familær klub uden fokus på facade, men masser af fokus på mennesket og de relationer, der får det til at trives."

Nicklas Bendtner er ikke mærket af søndag aften guldfeber. Den foregik på et diskotek i centrum, men blev en kort affære for danskeren og hans lillebror, som præjede et ridt hjemad, mens natten endnu var ung.

"Jeg skulle jo også gerne se lidt til Nicholas her til morgen," forklarer han.

Sekunder senere hægter en tilføjelse sig på:

"Det var hyggeligt at have ham i nogle dage, men når han så skal tilbage til London, er det aldrig helt sjovt. Hverken for ham eller for mig."

Det er tredje gang i kalenderåret, at far og søn har tilbragt en lang weekend i Norge. Det lyder ikke af specielt meget, men det er ikke desto mindre ny samværsrekord.

Nicklas Bendtner og Caroline Fleming mødte hinanden under optagelserne til realityprogrammet 'Baronessen flytter ind'. Det var efteråret 2009, og gnisterne sprang mellem det umage par – en adelig på 34 år og en Amagerdreng på 21. Forholdet forblev stormfuldt, og de drev endegyldigt fra hinanden i dagene efter, at deres søn kom til verden i december 2010.

"Jeg følte mig ikke parat, men jeg prøvede desperat at holde sammen på ideen om en slags familie. Til sidst var der bare ikke mere at give. Ikke for nogen af os, tror jeg."

Den næste håndfuld år modsatte ekskæresten sig, at sønnen overnattede hos Nicklas Bendtner, og jo mere han vænnede sig til tanken om at være blevet nogens far, jo flere frustrationer affødte adskillelsen.

Nu lærer de alligevel hinanden at kende. Den øgede kontakt har medført, at angriberen gør sig overvejelser om ellers uudforskede områder. Som sin egen opvækst i Kastrup – og sin søns netop nu:

"Jeg er lykkelig for, at jeg fik lov at være dreng på et tidspunkt, hvor børn ikke brugte smartphones eller tablets. At jeg fik lov til at være udenfor og mødes med mine venner på hjørnet ved skolen eller ovre ved rampen for at stå på rulleskøjter. Når jeg tager min søn med på restaurant, kan jeg være lidt ked af, at han først lægger sin iPad, når maden serveres, og at han finder den frem igen efter 10 minutter. Men det nytter ikke at prøve at tage den fra ham. Det svarer lidt til folk, der virkelig ikke kan undvære deres morgenkaffe!"

Du ville gerne prøve at ændre på det?

"Hvis jeg kunne, ville jeg. Først og fremmest håber jeg på at se mere til ham. Det er en af mine målsætninger for 2018," siger Nicklas

Bendtner. "Med min kommende familie," fortsætter han, "vil jeg gøre en dyd ud af, at vi skal gøre ting sammen, og børnene skal gå til en form for sport og møde andre mennesker."

Nærmer det sig den familie?

"Det afhænger af min karriere. Hvordan den udvikler sig. Jeg spiller nok seks eller syv år endnu. Og hvis jeg kan spille til 40, så spiller jeg til 40."

Kunne det blive med din nuværende kæreste?

"Det er vi vel ved at finde ud af. Forholdet er ikke så gammelt endnu, og hun er heller ikke så gammel."

●

NICKLAS BENDTNER triller sin sølvfarvede VW-firhjulstrækker op på et plateau med udsigt over Baklidammen. Den lille sø, en halv times kørsel fra klubhuset, er omkranset af grantræer. I en af enderne bryder en dæmning det stive spejl. Bagved falder vandet brat og dybt, før det knuses mod en klynge kampesten. Over himlen vrider skyer sig til nye formationer. Det flimrende lysfald får overfladeisen til at sitre ængsteligt.

"Engang tømte de bassinet for at få en særligt aggressiv fisk ud. En, der gjorde livet surt for de andre arter," fortæller Nicklas Bendtner. "Men som Harald siger, så var det mest noget, man gjorde, da Norge havde lidt flere penge end nu."

Han trækker "i"et i langdrag, mens han glaner mod bunden af søen: "Liiiiidt flere penge."

Harald er en social institution i Rosenborg Ballklub. En midaldrende altnulmand, som i foråret i fjor tog det på sin kappe at vise danskeren til rette i de uvant barske omgivelser.

"Han er klasse. Han har også skiftet mine dæk til vinterdæk," siger Nicklas Bendtner.

En dag overtalte Harald ham til at give fiskeriet en chance. Overtalte er måske så meget sagt, for Nicklas Bendtner sætter åbenlyst Haralds råd højt.

"Siden har jeg jo nok været ude 10-15 gange, men det er en hel kunstform at fange laks. Man skal virkelig stå de helt rigtige steder," forklarer han.

Har du fået noget på krogen?

"Ikke én eneste! Men jeg har set det ske, så jeg ved, at de der dernede et sted. Mike (Jensen, red.) har fisket i hvert fald 200 timer, og han har heller aldrig haft heldet med sig. Men det gør stadig noget godt for dig."

Er det en Rosenborg-ting at fiske?

"Vi er mange på holdet, der gør det sammen. Så griller vi undervejs, sidder rundt om bålet, får en køl. Og der er kaffe på kanden."

Har du oplevet noget lignende i andre klubber?

"Slet ikke. Ikke i nærheden. Mine tætteste venskaber havde jeg i Arsenal, men det var ikke en kollektiv ting."

Nicklas Bendtner træder ud på dæmningen, begiver sig tværs over Baklidammen til den modsatte bred.

"Harald siger, at når isen først kan holde, er det noget af det smukkeste at gå og kigge ned."

Selvom Rosenborg-skiftet er forløbet som planlagt, har der været ting, som krævede tilvænnning. Som at deles om en begrænset pulje varmt vand, der tilmed risler gennem et dusin smådefekte brusere:

"Når det kolde er på vej, varsler man dem, der ikke er nået under endnu."

Eller at skelne skidt fra kanel i Trondheims porøse natteliv:

"Stig og Kåre kom ret hurtigt og sagde: 'Vi hører, at de her mennesker har haft fat i dig. Bykongerne. De er ikke gode at blive set med'. Det valgte jeg at lytte til."

Hvad stillede klubben af krav til dine præstationer på banen?

"De vidste, at der var lang vej, så de sagde, at jeg ikke skulle levere fra day one. Den besked har jeg ikke ligefrem været vant til at få i mine opstarter."

De er dygtige til mandskabspleje?

"Helt fantastiske. De giver dig fri, når du har brug for fri. En skideballe, når det er det, du har brug for. De lægger armen rundt om dig. De gør, at jeg kan være den, jeg selv føler, jeg er. Og så har de lyttet til mine erfaringer fra udlandet. Bedt mig om at dele dem med holdet." Nicklas Bendtner lyder stolt.

Hvad tænkte du om holdets niveau, da du ankom?

"Jeg er glad for, at vi er blevet bedre. Lad mig sige det sådan."

Han afbryder sit grin, før der når at komme lyd på.

"Men jeg var selv på et lavt niveau på det tidspunkt. Mentalt og fodboldmæssigt vel egentlig også, for jeg havde ikke bevist noget i lang tid. Så jeg valgte ikke at tænke over, hvor jeg før havde været, og hvem jeg havde spillet med. Jeg måtte holde hovedet nede og kigge på, hvor jeg nu befandt mig."

STØVLERNE GNIKKER i sneen. Ellers er der tyst omkring Baklidammen. Den mennesketomme rute, der har klinet sig til den tilfrosede vandkant, slår pludselig en bugt. Og endnu én. Vi fortsætter et halvt hundrede meter, før Nicklas Bendtner standser for at orientere sig.

"Vi må have misset en runding." Han rådfører sig: "Skal vi satse på at ramme den igen, eller er det smartere at vende om?"

I sine yngre år, før Lord-pandemien kom i udbrud, kaldte landsholdskollegerne ham for 'Bam Bam'. Nicklas Bendtner støjede mest på natklubben, lukkede hotelbaren, betalte regningen og løb med overskrifterne, hvis der var skandaler i luften.

I den forgangne uge gjorde angriberen noget, der fik 'Bam Bam'-imgaget til at falme gevaldigt. Som en af de eneste i omklædningsrummet meldte han pas på den fest, som den VM-parate trup ville ud og have efter 5-1-sejren i Irland.

"Den normale Nicklas var helt sikkert blevet med de andre, men når man bliver ældre, så er der en dag igen i morgen. Tømmermændene tager længere tid at komme sig over."

Nicklas Bendtner trækker en af de huer, som følger ham slavisk, inde som ude, ned over øjenbrynene. Det er ikke kun samværet med Nicholas, som skal prioriteres i 2018. Også legemet fortjener øget opmærksomhed. Musklerne skal stå skarpere, langt skarpere, forstår man. Derfor har han sat kyndige folk til at sammensætte et trænings- og kostprogram, der godt nok holder sig på den tilladte side af dopinglovgivningen, men samtidig er så avanceret, at Nicklas Bendtner skal vende tilbage fra Maldiverne og Chile i markant bedre form end fra tidligere vinter- og sommerpauser.

"I bund og grund handler det om optimering. Jeg vil blive ved med at gøre det rigtige, selvom det går godt. Jeg vil ikke bare tænke, at det er på grund af tilfældigheder, som jeg ikke selv kan være herre over. Selv hvis min udvikling staller, gider jeg ikke falde tilbage i mine gamle vaner."

NDSTILLINGEN er en helt anden, end da jeg første gang interviewede Nicklas Bendtner. Det var i foråret 2012, og hans udlån fra Arsenal til Sunderland nærmede sig en afslutning. Med otte mål var han Premier League-klubbens topscorer, men der var ikke meget optimering over sagerne, da vi en dag fulgtes ad fra tidlig morgen til tidlig aften. Nicklas Bendtner havde netop fået frakendt sit kørekort for at ræse, hvorfor turen gik med taxa fra skuespiller Julie Zangenbergs lejlighed i et københavnsk stræde. Ud til Roskilde Lufthavn, hvor vi lettede med privatejet propelfly mod Newcastle Airport. Herfra transporterede en britisk chauffør os de sidste 36 kilometer til Sunderlands anlæg. Da vi nåede frem, en time forsinket, var resten af holdet på vej i bad. I stedet blev Nicklas Bendtner sat til at øve afslutninger med en flok ungdomsspillere. Tilbage på bag-

sædet blev en sen frokost – take-away fra en burgerbar – indtaget. Propelflyet med en 'Californication'-kiggende Bendtner landede igen i Roskilde Lufthavn klokken 18. Og det var så den arbejdsdag.

Når jeg tænker på vores tur dengang, virkede det ikke vildt disciplineret?

"Det, du var med på sidst, var den livsstil, jeg praktiserede på det tidspunkt. Nu siger den livsstil mig ingenting, og derfor kan jeg også sidde og tænke tilbage og ... swoooooosh."

Nicklas Bendtner tager sig til hovedet med demonstrativt store armbevægelser.

Alligevel gik det vel okay i Sunderland. Var det, fordi du var en god fodboldspiller?

"Jeg fik i hvert fald lang snor, og det fik jeg, fordi jeg ikke var presset bagfra."

Med et andet fokus kunne du have været endnu bedre dengang?

"Så snart jeg hørte fløjten lød, var jeg på vej til pletten," grinede Nicklas Bendtner efter Danmarks 5-1-sejr over Irland i november 2017, hvor den indskiftede angriber scorede på et straffespark, der var begået mod ham.

BENDTNER'S TRE TRODSIGE TRØJESKIFT

til VfL Wolfsburg. Opholdet i den tyske industriby er stadig et betændt samtaleemne. Nicklas Bendtner har ikke glemt Dieter Hecking.

"Jeg ved godt, at vi blev nummer to det første år, men han havde altså folk som De Bruyne og Perisic til rådighed, og han kunne forstærke sig med en nyslået verdensmester. Han var en ualmindelig dårlig træner uden taktiske evner eller idé om noget så simpelt som at spille bolden til den rigtige fod."

Som Nicklas Bendtner oplevede det, gik de to galt af hinanden få uger inde i opholdet.

"Hvis en af hans favoritter kom for sent, så undskyldte han med, at det havde de fået lov til af ham. Så behøvede de ikke at få skideballe eller straf. Hvis jeg kom for sent, blev jeg svinet til foran hele holdet i en halv time og udelukket fra kamp."

Hvorfor tror du, han ikke kunne lide dig?

"Hvis vi skulle til kamp, og jeg havde kasketten skævt på, men var i nøjagtig samme tøj som alle andre, opfattede han det som mig, der prøvede at provokere. Men jeg var jo bare mig. Hvis jeg havde været træner, måtte alle have det hatteudstyr på, som de havde lyst til. Det handler kun om de 90 minutter på banen og de 60 minutter til træning hver dag."

Bas Dost holdt dig ofte ude af startopstillingen – var du på højde med ham?

"Jeg følte mig bedre. Meget bedre til træning. Han gjorde det, han skulle i en periode, men når han så gik 12 kampe uden at vise noget som helst, kan man godt undre sig. Når jeg fik chancen, var det altid mod de sværeste modstandere. Schalke eller Bayern på udebane. Og så havde vi straks efter bundkamp på hjemmebane, hvor Dost selvfølgelig spillede og scorede to på oplæg fra De Bruyne."

Ifølge Nicklas Bendtner brød Dieter Hecking gentagne gange mundtlige aftaler.

"At lave mål og knokle var ikke nok til genvalg, selvom jeg fik hans ord på det modsatte. Det virkede ekstremt personligt."

Kort før sin kontraktophævelse i foråret 2016 fik han på Instagram fornærmelser fra Wolfsburg – og hovedsponsoren Volkswagen, der produceres i samme by. Det gjorde han med et billede af sig selv på vej ind i en Mercedes.

"Jeg har ikke noget imod Volkswagen," siger han og ser ud, som om han undertrykker et smil.

Du brugte billedet til at prikke til systemet?

"Måske."

Du smiler?

"Sommetider må man prikke til systemet for at få det til at virke. Jeg ville ikke finde mig i mere fra den træner. Det havde intet med bilmærket at gøre."

31. august 2013, på transfervinduets sidste åbningsdag, vandrede Nicklas Bendtner rastløst omkring på et centralt hotel i London. Nedtællingen var i gang. Med sig i suiten havde han en engelsk spilleragent og Crystal Palaces sportsdirektør og træner. Blækket var tørt på en treårig kontrakt med Premier League-oprykkerne, og Nicklas Bendtner vejrede morgenluft efter to sæsoner på udlån og, før det, adskillige sæsoner som andetvalg i Arsenal. Først bag Emmanuel Adebayor, siden bag Robin van Persie. Han havde indset, at fremtiden ikke lå i hjerteklubben, og ved midnat ville skiftet være en realitet.

Fire timer i deadline var Arsene Wenger i røret. "Det bliver ikke til noget," sagde Arsenal-manageren.

"Vi har ikke fundet en backup, så det bliver dit job det næste år."

Nicklas Bendtner lagde på uden at sige noget. Han kiggede på sin spilleragent, som trak på skuldrene. Så ringede han tilbage.

"Jeg fyrede en masse gloser af for at ombestemme ham. En masse ting, som jeg ikke mente. 'Det er meget muligt,' svarede Wenger, 'men det kommer ikke til at ske'. Han var helt kold og afklaret."

Dagen efter bankede en brødebetyngt dansker på franskmændens dør.

"Jeg sagde undskyld. Men efter ni år vidste han jo godt, at jeg ikke mente noget med mine fornærmelser, og så slog vi en strek over det."

En sjælden gang imellem fik Nicklas Bendtner lov at starte inde og kvitterede gerne med en scoring. Ved den, der skulle blive hans sidste for Arsenal, 2. nytårsdag 2014, var det Cardiff's målmands tur til at kvittere. Han landede på danskerens støtteben. I den efterfølgende skadepause meddelte klubben Nicklas Bendtner, at han var færdig på Highbury.

"Jeg skulle stadig træne med truppen, men i weekenden kunne jeg bare holde fri. Så jeg tog til Barcelona, til Paris, til Madrid, you name it."

Har du skuffet Arsene Wenger?

"Jeg tror, han så en stor, stor stjerne i mig. At jeg besad et overblik, som de færreste andre targetmen, og derfor kunne bruges kreativt. Og jeg tror, jeg skuffede ham ved de mange ting, der kom til at fylde uden om fodbolden. Det liv, jeg begyndte at leve med en ældre kæreste fra high society-laget. Det, at jeg ud af det blå skulle have en søn og fik bekendtskaber meget langt fra fodbold. Indtil da gik det rigtig godt. Jeg var 21 år og lavede en del mål for en absolut topklub."

Selvom låneopholdet begrænsede sig til ni optrædener og nul mål i den zebrastrøbede, omtaler han 2012/13-sæsonen hos Juventus med betydelig omhed. Og han fastholder, at klubben nåede at præsentere ham for en attraktiv kontrakt, inden hans gamle lyskenskade brød op og sendte ham ud det meste af foråret.

"Jeg elskede Juventus. Fantastisk hold, fantastisk træner. Om sommeren spurgte de igen, om vi skulle lave noget, men det var en helt anden kontrakt, og de havde lige hentet Teves og Llorente."

I stedet, efter allersidste stop i Arsenal, gik turen

"Det er jeg desværre enig i. Der er mange ting i mit liv, som jeg kunne have gjort anderledes. Hvis jeg havde, ville jeg stå et fuldstændigt andet sted lige nu."

Kan det ærgre dig, at du var tilfreds med at lave otte-ni på en sæson i Sunderland?

"Der er mange ting, der kan ærgre mig. Min livsstil, mine valg. Ting, som jeg kan se tilbage på og tænke: 'For fanden, hvor ville jeg gerne kunne gøre det om, og hvor ville jeg gerne have haft nogen, der kunne have hjulpet mig med at tage de beslutninger, så man ikke stod alene med det hele selv.'"

Der var ikke nogen, der rådede dig til at være mere fornuftig?

"Der var ikke nogen tæt på, der prøvede at hjælpe mig. Ikke uden at tænke på deres egne lommer først ... og det er hele vejen ude fra periferien til folk, du har inde i hjertet."

Det må gøre ondt at indse?

"Det gjorde det. Det er først i år, det har forladt min krop. Efter jeg kom herop og fik succes og tog nogle valg, der har gjort, at jeg er blevet ... hvad kan man sige ... den ægte Nicklas 90 procent af tiden i stedet for 20 procent af tiden."

2010, DA VERDEN

endnu lå for angriberens størrelse 47, skrev journalisten Kurt Lassen biografien 'Big Bendtner'. Den blot 22-årige hovedperson og hans familie bidrog ikke direkte, men det gjorde mange andre. Deriblandt den forhenværende U16-landstræner, Hans Brun Larsen. Mellem linjerne fik han sagt, at Nicklas Bendtner hørte til en gruppe af talenter, der først i en fremskreden alder, tallet 30 blev nævnt, ville lære at opføre sig ordentligt. Men også, at de tvivlsomme manerer bundede i manglende modenhed, ikke ond vilje.

Når angriberen tidligere har skullet forholde sig til sine offentlige blamager – som at foregive samleje med bagenden på en taxa og spanke den med sit læderbælte, at blotte boxershorts med bookmaker-logo efter en scoring til EM i 2012 eller køre alt for hurtigt og blive dømt for spirituskørsel – har han lydt som en båndoptager: "Jeg beklager", "Jeg tager det fulde ansvar" og "Det skal ikke ske igen." Hvad det så gjorde.

Heroppe i kulden lyder fortydelserne mindre mekaniske. Mere voksne. Som om de kommer et filtreret sted fra.

"Det er langt fra alle historier om mig, som holder vand, men en del af dem gør," begynder Nicklas Bendtner.

Var den med ølkruset, som du kastede efter en bil god nok?

"Overvågningskameraet frikendte mig. Nej, den var ikke god nok."

Hvad med den med bæltet?

"Den med bæltet passer. Desværre."

Hvad vil du betegne sådan en episode som? Drenkestreger?

"Som dumhed. Jeg har også lavet nogle drenkestreger, men det dér vil jeg ikke betragte som en drenkestreg. Drenkestreger burde jo ophøre, når du når en vis alder."

Ramte bondeangeren dig bagefter?

"I stor stil."

Hvis du skal prøve at forklare den slags ... har det handlet om frustrationer?

"Jeg kan i hvert fald se, at min escape var lidt old fashioned, når noget nagede. Hvis det kom for tæt på, og jeg pludselig kunne føle en masse eller var nedtrykt,

tyede jeg til alkohol. De uheldige situationer i min fortid er nærmest uden undtagelse opstået i forbindelse med, at der har været noget at fejre, eller noget jeg har været trist over."

Får det dig til at tænke?

"Det er klart. Det er også derfor, jeg prøver at holde tilbage, når jeg ikke er i trygge rammer. Ved at takke nej til at blive i Dublin forleden var jeg sikker på at undgå ballade. For det kunne sagtens ske, at en eller anden ville kalde mig noget og kaste noget efter mig. Det er sket før i den del af verden, og det ville jo ødelægge de andres aften."

Du tog også tidligt hjem fra guldfejringen her i Trondheim. Er du blevet småhellig på dine ældre dage?

"Slet ikke. Jeg elsker stadig en god bytur, og det vil jeg stadig gøre, når jeg rammer de 50. Det skal bare ikke være, når jeg samtidig vil præstere noget eller har min søn på besøg. Det dér enorme *fear of missing out*-gen, det har jeg simpelthen ikke i mig mere. På et tidspunkt blev jeg bare træt af rutinen med at gå i byen, score en dame og stå sent op."

•

EN GRØD AF SKUMRING og gus flyder ind fra nord. Fra fjorden, drøj og grynet. Nicklas Bendtner styrer mod sit norske hjem – gennem gult oplyste tunneler, som på kryds og tværs penetrerer fjeldkæden omkring Trondheim.

"Det var vigtigt for mig ikke at blive boende nede i byen," forklarer han. "At komme ud af zonen og alt det, der støjer og forsøger at trække i dig."

Han trykker en playliste med rå rap frem. Sydstats-rap.

Jeg troede, vi skulle høre Thomas Helmig?

"Haha. Det er mest med landsholdet, jeg sætter Helmig på. Jeg hører ret blandet musik. Det er fuldstændig afhængig af det humør, jeg er i. Nogle gange er jeg ikke i humør til noget overhovedet."

Lidt efter fortæller han om sit livs største koncertoplevelse: en aften med den blinde poptenor Andrea Bocelli på en italiensk pløjemark, arrangeret af Julie Zangenberg, da de endnu var et par.

Nicklas Bendtner parkerer foran sin hvide villa. Ifølge internettet har den stået ham i 18 millioner norske kroner.

"Men jeg burde ikke tabe penge på den, hvis jeg må videre og bliver nødt til at sælge. Det var en del af min *deal*."

I højde matcher loftshvælvingerne en mellemstor dansk provinskirke, og hele vejen op er de brede persiener blændet, så ingen kan glo ind i den aulaagtige stue. Angriberen mener det seriøst, når han siger, han føler sig som et udflugtsmål.

"Det er det mest problematiske ved at være flyttet hertil. Der kommer små børn, unge piger, gamle mænd og snager og banker på hele tiden. Der er seriøst et rend."

Det var Trondheims lokale dagblad, Adresseavisen, som udleverede hans adresse i en artikel om 'stjernespissens funkispalass' tilbage i maj 2017.

"Jeg havde sagt til medierne og Stig og Kåre i klubben, at hvis nogen lagde et billede ud af mit hus, og det fik indflydelse på min hverdag, ville det være slut med eksklusive udtalelser. Det pisser mig virkelig af. Det er ikke spor fedt at føle sig overvåget i sit eget hus."

Under dunjakken bærer Nicklas Bendtner en sort hættebluse. Et citat i hvidt, af digteren Philip Larkin, fylder det meste af fronten:

They fuck you up

your mom and dad.

They may not mean to

but they do.

Han sørger for kolde drikkevarer og smækker stolperne op i en flydersofa på størrelse med Norgeshistoriens berømte tømmerflåde, Kon-Tiki. Fra rummets eneste reol strækker Kay Bojesens træabe sine lange fangarme frem mod angriberen.

"Nå," studser han. "Jeg kan se, at Natasja har sneget den der Karl Børge ind alligevel. Er det ikke det, den hedder?"

Noget i den stil.

"På Amager, hvor jeg kommer fra, er det jo sådan, at hvis nogen har noget fedt, så har alle det i alle hjem. Med det samme. Alle ønsker sig det. Alle har Royal Copenhagen, alle har aben dér. Er der noget, jeg har hadet i hele mit liv, så er det, at alle har det samme."

Natasja Madsen, Nicklas Bendtners 20-årige kæreste, dukker op efter en lang weekend i København. Hun har en hund i miniaturestørrelse siddende på hånden. De mødte hinanden, fodboldspilleren og modellen, mens han plejede en mindre skade i efteråret 2016. På natklubben Lusso, skråt over for Café Victor.

"Jeg spottede hende fra mit bord. Så kiggede vi lidt på hinanden, og så gik jeg ned og snakkede med hende. Så blev hun sur på mig, fordi der stod en masse andre piger og rev i mig. De ville have, jeg skulle snakke med dem i stedet for. 'Jeg gider ikke glo på det dér længere, jeg går,' sagde hun. Så fik jeg hendes nummer. Vi sms'ede sammen i to-tre uger. Hun var rimelig kold. Der var ikke noget 'skal vi ses?' eller noget. Til sidst skrev jeg så, at jeg skulle tilbage til Nottingham den næste dag. Så mødtes vi klokken tre om eftermiddagen og sagde farvel igen klokken ét om natten. Jeg kørte hende hjem."

Og det var så det?

"Ikke helt. Jeg hentede hende igen klokken seks om morgenen. Tog hende med til England, hvor hun var med mig den næste uge."

Hvad gør hende særlig?

"Hun har en anderledes indstilling til kærligheden, end hvad jeg ellers har prøvet. Det har nok fået mig til at åbne mig på en anden måde, ikke bare over for hende, men også for andre mennesker på et mere generelt plan. Til at se mere positivt på livet."

Hvordan?

"Hendes uspolerede og unge syn på tingene – det med at kærligheden overvinder alt – har bidt sig fast i mig, som ellers ser totalt sort på livet og mere hælder til, at alle mennesker er ude på at slå mig ihjel. For det er det eneste, jeg har oplevet."

Har du oplevet, at folk har en dagsorden, når de vil være sammen med dig?

"Ja. Og det er noget af det, jeg lægger mærke til nu. Når jeg hænger med virkelige venner, og med min søn også, så mærker jeg den ægte kærlighed. Men fordi jeg har brugt så meget tid med mennesker, der har stukket mig i ryggen og udnyttet mig og min status og mine penge, har jeg haft svært ved at få øje på noget godt i livet. Jeg gravede mig bare dybere og dybere ned."

Har du selv været naiv?

"Med nogle mennesker har jeg. Men ikke med alle."

FOR SEKS ÅR SIDEN VAR det Hank Moodys stoderflirtende selvdestruktion, som Nicklas Bendtner slugte i propelflyet efter træning i Sunderland. Mandag aften i Trondheim vil han gerne lige have 'Kender du typen' med, inden DR1's føljeton om fodboldlandsholdets genrejsning vises.

"Det er klasse, det program," siger han og grubler fra første sen-deminut over, hvem aftenens hemmelige vært mon kan være. Højlydt. Et kvarter inde gennemskuer angriberen, at tv-holdet har fjernet et initial fra trapeafsatsen mellem stueetagen og første sal i den bolig, som livsstilseksperterne er ved at gennemtrawle.

"Der stod 'J & G' lige før, nu står der bare '& G'," påpeger Nicklas Bendtner.

Det er ret godt fanget ...

"Jeg har jo fotografisk hukommelse," slynger han ud som det mest naturlige i verden. "Den fungerer endnu bedre, efter at jeg har fået luft til hovedet og tankerne. Det afbrændte fedt rundt om hjernen, du ved."

Hvordan giver det sig udslag inden for kridtstregerne?

"Det overblik, som Arsene Wenger engang fremhævede mig for, er vendt tilbage. Jeg kan opfange spillet hurtigere og lægge flere frispilninger, fordi jeg tænker hurtigere. Hvis du er stærk som en okse, er du altid stærk som en okse, men hjernens kraft er en helt anderledes fisk. Den skal plejes."

I tredje og sidste afsnit af 'Vi er landsholdet' er det Nicklas Bendtners tur til at være i centrum. Seerne følger comebacket i Parken og de stående ovationer, der brager ned mod ham ved indskiftningen mod Polen.

"Det var surrealistisk. Jeg får helt kuldegysninger af at se det. Jeg kunne jo høre, de begyndte at råbe efter mig efter fem minutter. Og folk sagde, at min trøje var overalt. Mit nummer var overalt."

To år efter at du blev buhet ud mod Sverige ...

"Helt ærligt, så var jeg ude af form, da jeg forlod banen dengang. Jeg kunne ikke klare to kampe i træk. Jeg spillede en dårlig kamp."

Der klippes til et stort banner blandt de danske roligans. Med sirligt

"HVIS FOLK VIL HÆNGE MED MIG, SÅ LÆGGER DE 500 ELLER 1000 KRONER – ALT EFTER, HVOR VI ER TAGET HEN, OG SÅ SKAL JEG NOK BETALE RESTEN. SÅ VISER MAN, AT MAN GERNE VIL VÆRE SAMMEN MED MIG, SELVOM DET KAN RISIKERE AT KOSTE NOGET."

malede blokbogstaver står der: 'FRA LORT TIL LORD'.

Den camouflerede kærlighedserklæring får Nicklas Bendtner til at grine. Natasja og hans mor, der har forlænget sit besøg, ler med.

"På et tidspunkt spekulerede jeg lidt i, hvordan jeg skulle komme af med det dér Lord, men det var over alt på de sociale medier, så det har jeg opgivet. Det kommer jeg til at hedde resten af livet."

Du kan lige så godt omfavne det? Som et kælenavn?

"Præcis. Og det er meget lettere med alderen."

Gør du noget aktivt for det?

"I går lagde jeg jo et billede op af min bror, min mor og mig med teksten 'Lord Bror, Lord Mor og Lord Original!'"

Hvordan tror du, at Lord-fænomenet opstod?

"Fra den ene dag til den anden var det kæmpe stort, men det spillede sikkert ind, at jeg havde været sammen med en tidligere baronesse, for før det eksploderede, kaldte vennerne mig for 'baronen!'"

Hvad kan irritere dig ved det?

"At uanset, hvor godt jeg gør det, bliver folk ved og ved med at træde rundt i det dårlige. Ren mobning, du ved. Folk kan virke fuldstændig blinde for, hvad jeg trods alt også har præsteret. Normalt opstår sådan nogle øgenavne, når folk ikke kan finde ud af deres sport."

Som skihopperen Eddie the Eagle?

"Lige præcis. Og jeg har jo aldrig været dårlig til min sport. Jeg har bare lavet ting uden for banen, som har gjort, at folk har set mig som en anden, end jeg føler mig som."

•

FLADSKÆRMEN er fra B&O og breder sig over 103 tommer. Selv med kendisrabat måtte Nicklas Bendtner slippe en kvart million, da han købte den for tre år siden.

"Jeg kommer aldrig til at smide så mange penge for sådan noget igen," siger han. "Ikke efter min nye start på karrieren."

Da angriberen var 23 år, balancerede han på randen af fallit.

"Og jeg lærte ikke af det. Da vi to mødte hinanden første gang i 2012, fløj jeg jo stadig privat hele tiden. Jeg vidste ikke bedre. Jeg kunne bare se, at pengene røg ind på kontoen hver måned, og at jeg havde en femårig kontrakt med Arsenal. Der var ingen, der prøvede at lære mig at administrere. Alle ville bare ha' og ha' og ha', samtidig med at jeg bare brugte og brugte og brugte."

Overforbruget kom i omdrejninger i tiden med Caroline Fleming. Dengang var hun netop blevet skilt fra en engelsk rigmand.

"Hendes omgangskreds var fyldt med folk, der var født med penge. Gammelrige typer, du ved, og de skulle ikke tro, at jeg var en nasserøv. Jeg ville ikke falde igennem. Ingen skulle sige, at Nicklas ikke betalte."

Sådan begyndte det.

"Snart efter betalte jeg alt for alle mine venner, for min familie, for min fjerne familie. Biler, privatfly, dyre ferier, guldure, diamanter. Det var helt hul i hovedet."

Hvornår blev du opmærksom på, at det var løbet løbsk?

"Jeg tror faktisk først, det var, da Ivan (spil-leragenten Ivan Marko Benes, red.) kom ind i mit liv for tre-fire år siden. Han lod mig ikke være i fred: 'Kan du ikke selv se, at det er lidt mærkeligt?' spurgte han. Og det kunne jeg sgu egentlig godt. 'Har du tænkt over, hvem du hænger ud med, og hvorfor de er der? Bliver du også inviteret hjem til dem?' Han undrede sig. Og han havde ret. Det var faktisk meget sjældent, at jeg blev inviteret hjem til dem og spise. Det måtte jeg indrømme."

Nicklas Bendtner besluttede sig for at indføre brugerbetaling:

"Til at begynde med var det ikke så systematisk, for i Wolfsburg tjente jeg stadig rigtig mange penge. Men da jeg blev klubløs og havde det her

helt crazy pengespild, kunne jeg godt se, at det ikke kunne blive ved."

Hvordan fungerer brugerbetalingen?

"Hvis folk vil hænge med mig, så lægger de 500 eller 1000 kroner – alt efter, hvor vi er taget hen, og så skal jeg nok betale resten. Så viser man, at man gerne vil være sammen med mig, selvom det kan risikere at koste noget."

Er alle med på den?

"Nogle stykker er faldet fra. De blev ved med at tage det som en selvfølge, at jeg gav det hele."

Måske blev de flove over sig selv?

"Det tror jeg også. Heldigvis gik det op for ret mange andre, at de hellere måtte huske at invitere ham dér Nicklas hjem på middag, så der blev givet begge veje. Det var rart at mærke."

Er du færdig med at være gavmild?

"Så enkelt kan man ikke stille det op. Jeg har gerne villet behandle alle mennesker godt, og derfor har jeg behandlet alle mennesker lige godt. Fremover vil jeg behandle dem, der virkelig fortjener det, rigtig godt. Og de andre lidt mindre godt."

BENDTNER FOR BEGYNDERE

→ Født: 16. januar 1988

→ Opvokset i Kastrup på Amager og begyndte i Tårnby Boldklub som fireårig. Skiftede fra KB til Arsenal i en alder af 16 og flyttede ind hos en plejefamilie i London. Med 30 mål i 79 landskampe er han den syvende mest scorende spiller gennem tiderne.

→ Trak første gang de helt store overskrifter, da han i 2006 blev udtaget til U21-slutrunden og uimponeret – nogle ville sige respektløst – møvede sig ind i startopstillingen på den tre år ældre førsteangriber Morten 'Duncan' Rasmussens bekostning. Blev samme år kåret til 'Årets fund' i dansk idræt.

→ I januar 2008 trak det overskrifter i England, da togoleseren Adebayor under en Arsenal-kamp mod Tottenham nikkede sin danske holdkammerat en skalle. Uenigheden fortsatte efterfølgende i omklædningsrummet.

→ I 2009, da Nicklas Bendtner stod over for sit store gennembrud i Arsenal og blev kåret som 'Årets fodboldspiller' i Danmark, totalsmadrede han sin Aston Martin på vej til træningsanlægget. Han slap mirakuløst fra uheldet uden varige men.

→ Har tidligere dannet par med den forhenværende baronesse Caroline Fleming, med hvem han har sønnen Nicholas, og skuespilleren Julie Zangenberg. Har siden 2016 været kæreste med modellen Natasja Madsen.

→ Var udlejet til Birmingham FC fra Arsenal i sæsonen 2006/7, til Sunderland i sæsonen 2011/12 og til Juventus FC i sæsonen 2012/13. I de sidste fem år på kontrakt var hans årsløn angiveligt i størrelsesordenen 22-25 millioner kroner.

→ Fik et halvt års såkaldt tænkepause fra landsholdet efter at være blevet taget for spirituskørsel i marts 2013.

→ Rosenborg BK solgte i det første halve år med danskeren i truppen for rekordhøje 1,4 millioner norske kroner af hans spillertroje. Ved udgangen af 2017-sæsonen kårede Rosenborgs fans ham desuden som årets spiller.

→ Han synger gerne med på musikken i bilen og troede som barn, at han skulle være popkunstner. Men da han hørte sig selv synge i badet, opgav han frivilligt drømmen.

TIRSDAG MORGEN PÅ førstesalen i funkişpaladset. Et væk-keur skratter. Snart efter kommer Nicklas Bendtner til syne. Hans lange lemmer daffer dovent ned ad trappen, mens han grubber søvn ud af tårekanalerne og sætter strøm til en kolossal Nespresso-maskine.

For nogle uger siden, under et kort rendezvous i København, kom vi til at tale kropssprog. Hvordan hans udstrukne statur og tilbagelænedede holdning under en nylig landsholdssamling havde gjort ham magelig at se på. At han sammenlignet med den øvrige trup lignede en slendrian, som han sjuskede frem og tilbage imellem keglerne i træningsøvelsen – til trods for at han reelt holdt nøjagtig det samme tempo.

"Det er spøjst," udbryder han. "Engang var Morten Olsen inde på det samme: 'Nicklas,' sagde han, 'du skal virkelig være oppe på tæerne, for du kan være ret så lad at se på. Hvis ikke du er helt oppe på tæerne, vil du høre for det hele din karriere!'"

Der bliver ikke udvekslet mange ord i løbet af den frostklare morgen. Heller ikke inden for i firhjulstrækkeren, mens aircondition-anlægget blæser plusgrader i kabinen. Isblomsterne klynger sig endnu til forruden, da angriberen utålmodigt letter på koblingen og zigzagger sig ud i trafikken.

På vej ind til hans foretrukne morgenmadscafé, et veganersted med lutter helsekost-produkter på menuen, er der ikke musik i bilen. Vi mangler endnu et punkt: Historien om Nicklas Bendtners far, Thomas Bendtner. Engang var han allestedsnærværende, men nu er han ude af syne.

Som lille dyrkede Kastrupknægten Nicklas ikke idoler, ikke udover sin far. Fodboldplakaterne hjemme på Otto Liebes Allé forestillede hele hold, Barcelona og Real Madrid, og de var rensset for danskere. Nicklas var vant til at kunne alt med sport. Så snart han kastede sig ud i noget nyt, fra skiløb til bordtennis, fik han greb om det, men typer som Batman og Spiderman evnede trods alt et par trick eller tre, der ikke lige sådan var til at greje. Heltene var med andre ord overmenneskelige. Og så var der hans far.

Det var tit og ofte de to mod verden, mod skolesystemet, mod ungdomstrænerne, mod de andres forældre.

"Fra jeg kom til KB som miniput," husker han, "havde min far sammenstød med de andre voksne. 'Det er dem, der er nogle idioter, Nicklas,' sagde han. 'Ja', sagde jeg, 'det er dem, der er nogle idioter!'"

I 2004, da han var fyldt 16, blev familien tilbudt prøvetræninger og udlandskontrakter på stribe. Men far og søn havde besluttet sig. Det skulle være Arsenal. Også selvom Nicklas havde udsigt til at bo hos en engelsk-italiensk plejefamilie, og FCK's selvbevidste sportsdirektør, Niels-Christian Holmstrøm, i pressen udtalte, at ingen drenge burde sendes hjemmefra i så ung en alder.

"Lige netop det var ikke noget, jeg blev presset til. Det var mit eget valg – det var det eneste, jeg ville. Medmindre jeg skulle træne med FCK's førstehold, var der ikke mere, jeg kunne opnå fodboldmæssigt i Danmark. Men den idé afslog ham Holmstrøm."

Hvorfor ikke vente lidt?

"Jeg havde virkelig ikke andet i hovedet end at komme ud i verden."

I en årrække fungerede Thomas Bendtner som Nicklas Bendtners spilleragent, og da det ophørte, blev han indsat som direktør for sønnens nystartede smykkefirma med det opsigtsvækkende navn: Noble by Bendtner.

På det tidspunkt rumlede mislydene allerede imellem dem. Nicklas Bendtner havde følt sig svigtet af sine forældre fra det øjeblik, han og Caroline Fleming for alvor røg i totterne på hinanden.

"De tog konsekvent hendes parti og tog aldrig mine ord for gode varer. Jeg følte mig meget alene i en situation, jeg ikke havde været i før – som kommende far og langt væk hjemmefra."

Men du og din mor fik løst jeres problemer?

"Der er stadig noget at arbejde på, men ja, da hun blev syg (af kræft, red.), kunne jeg ikke andet end at tage hende tilbage."

Noble by Bendtner debuterede med blodrøde tal, og pengene

strømmede til stadighed ud af det, der skulle have været en fremtidsinvestering. Angriberen anede uråd og hyrede en advokat til at gennemgå regnskaberne. Konklusionen bestyrkede ham i, at hans håndværkeruddannede far ikke var opgaven som direktør voksen.

"Der er ting, som jeg ikke vil gå i detaljer med, men han kørte i mange år min karriere efter, hvad der var godt for ham og hans makkere. Alligevel er det værste nok, at han har misbrugt min tillid. På en eller anden måde vidste han jo, at han var mit store idol, fra jeg var lille."

Nicklas Bendtner smækkede smykkekrinet i, smed nøglen væk og fandt andre folk til den sportslige rådgivning. For to år siden, da hans mor var erklæret rask igen, blev forældrene skilt. Det foregik ikke på en måde, der klinkede skårene i den krakelerede familie.

Hvor længe siden er det, du har haft kontakt med din far?

"Fem år, tror jeg."

Siden I har talt så meget som et ord sammen?

"Han skrev på et tidspunkt et brev til mig. At han følte, han havde gjort det så godt, som han kunne, og at jeg måtte tage kontakt, hvis jeg havde lyst. Det er vel tre år siden nu."

Du svarede ham ikke?

"Hvis man kan gøre ting, der er så slemme mod andet menneske, endda ens eget kød og blod, og derfra tror, at man kan hænge en notits op på den andens dør, og det så løser alle problemer ..."

Hvad så?

"Så kender man mig overhovedet ikke godt nok. Hvis det var mig, der havde såret mine nærmeste på den måde, ville jeg gå igennem ild og vand for at gøre det godt igen."

D ER ER EN HALV TIME til den ob-
ligatoriske formiddagsamling
i Rosenborgs klubhus. Nicklas
Bendtner sætter sig op i sædet, da talen falder på næste
sommers verdensmesterskaber i Rusland.

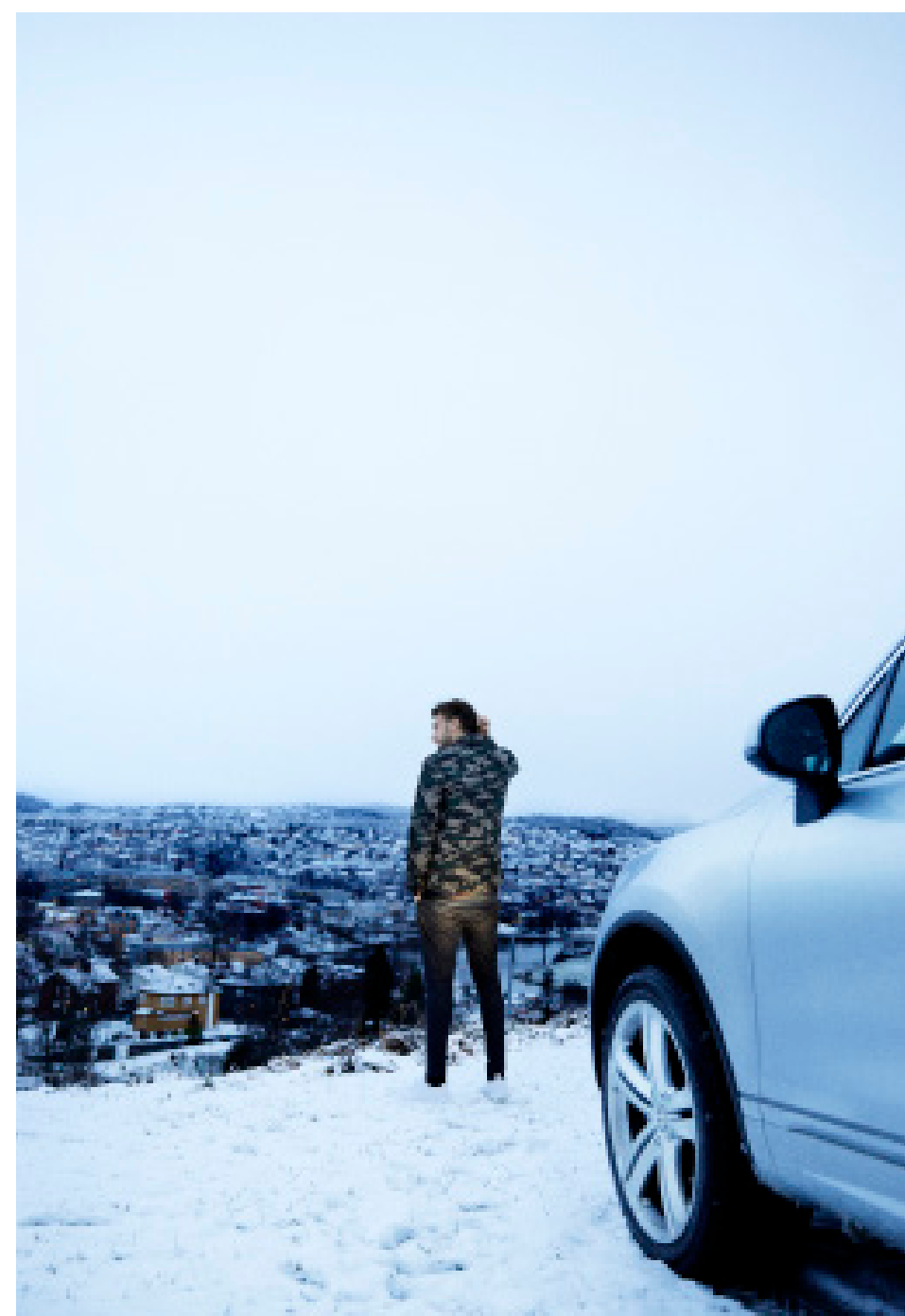
"VM er en svær størrelse, specielt for spillere, der ved, at de tager derned uden at skulle spille. Selvom det er en rigtig fed oplevelse og alt det dér, så er det bare usjovt at sidde på bænken i en måned." Ikke overraskende føler han sig berettiget til en plads i Danmarks startellev.

"Jeg har scoret tre i Europa League i efteråret, jeg har kreeret chancer og skaffet straffespark på landsholdet, jeg har fået et godt mål fejlagtigt underkendt. Men hvis ikke det er nok for Åge, må jeg vel bare skubbe endnu mere på."

Smilehullerne rører på sig et sted under skægbørsterne.

Ville det øge dine chancer at skifte?

"Kun hvis jeg kommer godt i gang det nye sted. Ellers kan det give bagslag."

Skal slutrunden hjælpe dig tilbage til en international topklub?

"Det er ikke et udstillingsvindue at spille fem minutter hist og her under VM. Det er derfor, jeg kan være tvunget til at skifte tidligere. For at overhale mine konkurrenter."

Selv nu, mens vinteren strammer grebet om Trondheim, kvier den rejselystne dansker sig ved tanken om at forlade en by og et land, en klub og en liga, hvor ingen havde set ham ende.

"Man kan jo sige, at jeg allerede har været i det andet liv, så derfor ved jeg også, hvad jeg skal veje det nye op imod. Hvad er vigtigst – glæden eller pengene? Lige nu har pengene intet med sagen at gøre. Hånden på hjertet."

Nicklas Bendtner fastholder blikket. Han peger tommelfingeren bagud, i retning mod firhjulstrækkeren på gaden.

"Hvis du tager regningen, sætter jeg varme på. Vi gider ikke spille tiden." ●